

La inevitable reconciliació entre germans

L'assassinat del líder palestí Abu Yihad pels serveis secrets israelians ha avançat la reconciliació entre el règim de Síria, que encapçala Hafiz el-Assad i l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP).

Antoni Castel

El règim siri de Hafiz el-Assad i l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP) s'han reconciliat la setmana passada després de cinc anys d'agitats divorci, aprofitant l'enterrament a Damasc del «número dos» de la central palestina, Abu Yihad, assassinat per un escamot dels serveis secrets israelians el passat dia 16 a Tunísia.

L'aïllament d'Assad, la poca credibilitat de les formacions palestines dirigides per Damasc, la mediació dels països àrabs i la directa intervenció del líder soviètic, Gorbatxev, han estat decisives a l'hora de vèncer la intransigència del president siri, que tancava les portes de Damasc a Arafat per forçar-lo a mantenir-se supeditat als seus interessos regionals.

L'assassinat de Yihad ha precipitat un acte que hauria demorat uns mesos, però que era inevitable. La reconciliació demostra els remodelatges polítics que s'han produït en poc temps a

l'Orient Mitjà, reactivats per la revolta palestina a Cisjordània i Gaza (territoris ocupats per Israel) i tota la tràgica seqüela de morts. Palestins, occidentals, soviètics i els laboristes israelians estan d'acord en el fet que només el diàleg pot solucionar el problema de Cisjordània i Gaza. Les diferències estan en com s'ha de negociar. El secretari d'Estat nord-americà, George Shultz, ha petjat les diferents capitals de la zona en els darrers mesos per presentar als dirigents israelians, al president egipci, Hosni Mubarak, al rei Hussein de Jordània i al president siri un pla que estableix la celebració d'una conferència internacional de pau, a la qual assistirien els membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU —França, Regne Unit, Estats Units, Unió Soviètica i Xina—, els països implicats i una representació palestina.

Els problemes del pla Shultz estan en el nivell de representació palestina. Occident i el ministre israelià d'Afers Externs, Simon Peres, volen que els palestins formin part d'una delegació

conjunta amb els jordans, mentre que la Unió Soviètica aposta per la representació directa de l'OAP. Els països àrabs, especialistes en el difícil joc diplomàtic de les paraules, encara no han donat el seu ple suport al pla Shultz, però que es preveu que Hussein i Mubarak podrien fer-ho amb uns certs matisos.

L'obstacle, doncs, és al camp del primer ministre israelià, Isaac Shamir, i de l'OAP. Shamir encapçala l'oposició política a qualsevol negociació dels territoris ocupats des de 1967. Sap que conta per no cedir davant Shultz i Peres amb el suport de gran part de l'electorat, radicalitzat cap a un suïcidi col·lectiu des que començaren els aldarulls, el passat 8 de desembre. Peres tampoc no pot forçar una ruptura de la coalició de govern entre laboristes i

Assad obre les portes de Damasc a Arafat.

Arafat, entre la moderació i el radicalisme.

els nacionalistes dretans del Likud, perquè la celebració d'eleccions anticipades desembocaria en una victòria absoluta de Shamir i els intransigents.

Arafat no amaga les cartes: un control absolut sobre la resistència palestina, tant de l'interior com de la diàspora. En el camp diplomàtic, l'incontestable dirigent de l'OAP navega entre la moderació i el radicalisme, entre admetre i negar l'existència de l'estat d'Israel. Una ambigüitat que fins i tot molestà Gorbatxev, qui demanà a Arafat fa dues setmanes a Moscou que reconegués Israel en el marc de la conferència de pau, en la qual s'admetrien els drets del poble palestí a l'autodeterminació. □